

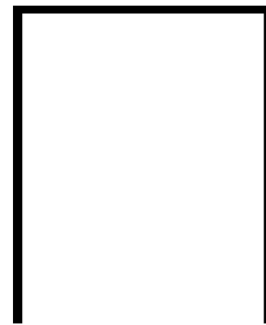
SENSE AND SENSIBILITY

ΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΠΑΠΑΚΑΛΙΑΤΗ, Η ΟΥΓΓΑΡΕΖΑ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΑΝΤΡΕΑ ΟΣΒΑΡΤ, ΕΜΕΙΝΕ ΣΤΟ HILTON ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΜΑΣ ΠΕΡΙΕΓΡΑΨΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ ΚΟΛΛΙΑ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΠΛΑΝΙΔΗΣ (THIS IS NOT ANOTHER AGENCY)

INTERNATIONAL HUNGARIAN ACTRESS ANDREA OSVART, THE STAR OF CHRISTOFOROS PAPAΚΑΛΙΑΤIS' NEW FILM, DISCUSSED WITH US THE "FLIP SIDE" OF HOLLYWOOD DURING HER STAY AT THE HILTON ATHENS. BY ΜΙΑ ΚΟΛΛΙΑ / PHOTOS: GIORGOS KAPLANIDIS (THIS IS NOT ANOTHER AGENCY)

ώς ήρθατε σε επαφή με τον Χριστόφορο Παπακαλιάτη;

Ο Χριστόφορος με βρήκε στη Γερμανία μέσω του ατζέντη μου. Έψαχνα μία Σουηδέζα και παρότι είμαι Ουγγαρέζα, ευτυχώς, του έκανα τελικά για τον ρόλο. Η τριλογία αυτή μου θυμίζει με έναν τρόπο το "Crash", όπου οι ιστορίες έχουν κάτι που τις συνδέει μεταξύ τους. Πρόκειται για τρεις ερωτικές ιστορίες, που η καθεμιά όμως θίγει και ένα σύγχρονο κοινωνικό θέμα, όπως τον ρατσισμό και την κρίση. Υποδύομαι λοιπόν μια γυναίκα υψηλό στέλεχος-ελεγκτή, που έρχεται στην Ελλάδα για να βάλει τάξη σε μια μεγάλη εταιρία. Αλλά εκεί, συναντά τον έρωτα... Είδα και την προηγούμενη ταινία του Χριστόφορου, είναι πολύ ατμοσφαιρικός, επαγγελματίας και τελειομανής. Αυτό που επισήμανα πάντως, και μου αρέσει πολύ γιατί αισθάνομαι και εγώ αντίστοιχα, είναι η ανάγκη του να δείξει, με μία διεθνή παραγωγή, ότι η Ελλάδα μπορεί, ότι είναι μέσα στα πράγματα.

Πώς έγινε, αλήθεια, να μάθετε τέσσερις ξένες γλώσσες και να σπουδάσετε Ιταλική Γλώσσα και Κουλτούρα; Μάλλον οι γονείς μου με ώθησαν προς τα εκεί, παρότι η μητέρα μου είναι λογοθεραπεύτρια και ο πατέρας μου κτηνίατρος, και δεν έχουν σχέση με τον καλλιτεχνικό χώρο. Μετά το πανεπιστήμιο, πήγα για πρώτη φορά στη Ρώμη και "παγιδεύτηκα" εκεί για επτά χρόνια. Το λέω έτσι, γιατί ενώ αρχικά μου άρεσε και η γλώσσα και οι άνθρωποι, σταδιακά βρέθηκα αντιμετώπιη με τη νοστορπία των Ιταλών, που δεν μου ήταν καθόλου οικεία, και με τα χρόνια γινόταν όλο και πιο δύσκολο να τους αποδεχτώ. Έτσι, μετακόμισα στο Λος Άντζελες, όπου έζησα και εργάστηκα για τρία χρόνια. Όμως και εκεί, σύντομα, συνειδητοποίησα ότι, επίσης, δεν το νιώθω "σπίτι μου", οπότε, πριν από δύο χρόνια, επέστρεψα στην πατρίδα μου. Φυσικά έμαθα πολλά στη Ρώμη, αφού ήμουν μόλις 23 τότε και παρακολούθησα σχολές υποκριτικής που ουσιαστικά με μεταμόρφωσαν από wannabe σε αληθινή ηθοποιό. Στο Λος Άντζελες, πέρασε ένας χρόνος μέχρι να δουλέψω, αλλά ήμουν πολύ αποφασισμένη ότι θα τα καταφέρω. Και δεν λυπήθηκα να αφιερώσω όλο μου τον χρόνο σε σπουδές και σεμινάρια για να βελτιωθώ.

How did you meet Christophoros Papakaliatis? Christophoros sought me out in Germany through my agent. He was looking for a Swedish actress, but I was fortunate enough to get the part even though I'm Hungarian. This film reminds me of "Crash" in some ways, because the stories are all linked. There are three love stories, each of which deals with current social issues such as racism and the recession. I play a high-powered female executive-auditor who comes to Greece to bring order to a large corporation. And she finds love there... I saw Christophoros' last film. He is greatly atmospheric, professional and a perfectionist. One thing I noticed however, which I really appreciate because I also feel the same way, was his need to prove (in an international production) that Greece is capable, that it is involved in issues, and that there is more to the country than the economic crisis. These issues are very important to Greece, and Hungary as well, as we have the very same concerns.

How did you come to learn four foreign languages and study Italian and Culture? I guess my parents pushed me in that direction, even though my mother is a speech therapist, my father a veterinarian and they have no ties to the art world. After university I went to Rome for the first time and was "trapped" there for seven years. I use the word "trapped" because although I initially liked the language and the people, I gradually found myself struggling with the Italian mentality, which was very foreign to me – and it became more and more difficult to accept as the years went by. So I moved to Los Angeles, where I lived and worked for three years. But I soon realised that I didn't feel at "home" there either and I returned to Hungary two years ago. I learned a great deal in Rome, as I was only 23 when I first arrived, and I attended acting schools – essentially transforming myself from a "wannabe" into a real actress. I didn't work at all for the first year in Los Angeles, but I was determined to make it. And I have no regrets about devoting all my time to studies and seminars to improve my work.

Styling: Dimitris Grammatikoyiannis. Make up artist: Zefi Siatou (This is not another agency). Styling assistant: Anna Maria Mpalaouti (PanSik)

Φόρεμα, Louche (Hondos Center).
Dress, Louche (Hondos Center).

Μαύρο φόρεμα, Derfly (Hondos Center).
Black dress, Derfly (Hondos Center).

Κάποιοι λένε ότι όταν ανοίγουν οι πόρτες στην Αμερική, δίνονται άπλετα οι ευκαιρίες. Δεν πιστεύω στην τύχη, αλλά όταν προετοιμάζεσαι για όλες τις πιθανότητες, κάτι θα προκύψει. Κανείς δεν θα σου χτυπήσει την πόρτα με μια ευκαιρία στο χέρι, αλλά αν κάνεις όσα πρέπει – μαθήματα, ατζέντη, κυνήγι των κάστινγκ – και σταθείς τυχερός, τότε, ναι, θα προχωρήσεις. Αλλά πρέπει να δουλέψεις πολύ, να έχεις υπομονή και να μην κάνεις εκπώσεις. Ο Ρόμπερτ Ρέντφορντ, με τον οποίο συνεργάστηκα και παρεμπιπτόντως είναι ένας εξαιρετικά ευγενικός και ωραίος άνθρωπος, αυτό ακριβώς μου είχε πει: γνώσεις και επιμονή. Εξίσου σημαντικό είναι και το self management, η ικανότητα της αυτοδιαχείρισης.

Ποια κομμάτια των σπουδών θεωρείτε ότι ήταν τα πιο σημαντικά για το μέλλον σας; (σ.σ. μεταξύ άλλων, παρακολούθησε courses στα Black Nexxus, Actors Studio, Ivana Chubbuck Studio κ.ά.). Νομίζω ότι το πιο σημαντικό είναι να γνωρίσεις όλη την πυραμίδα, γιατί αυτό σου δίνει αυτοπεποίθηση, όπως και την ικανότητα να απομυθοποιήσεις τα πράγματα. Πολύ νωρίς, κατάλαβα ότι και οι Αμερικανοί είναι σαν και εμάς και ότι στην κάθε ομάδα υπήρχαν οι ταλαντούχοι και οι μη ταλαντούχοι, και στη συνέχεια αντιλαμβανόμουν ακόμη και σε ποια σημεία υπερτερούσα. Επίσης, το ταλέντο είναι και μια παγίδα: δεν μπορείς να το χρησιμοποιείς κάθε μέρα τέλεια – άλλες μέρες εκμεταλλεύεσαι καλύτερα την πρώτη ύλη σου και άλλες, όχι. Μέσα από όλα αυτά, ξέρω πια και γιατί έγινα ηθοποιός: πάντα αναζητούσα την προσοχή αφού μου έλειψε από μικρή – για κάποιον λόγο πίστευα ότι δεν με παρατηρούσε κανείς. Ήμουν η μεσαία από τα αδέρφια μου και πάντα ένιωθα αόρατη ανάμεσά τους. Τέλος, εκεί, ανακάλυψα και κάτι άλλο, πολύ ενδιαφέρον για τον εαυτό μου: ότι αποδίδω ως ηθοποιός πολύ καλύτερα σε μια ξένη γλώσσα παρά στη δική μου, διότι δεν έχω το άγχος του λάθους, καθώς πιστεύω ότι θα μου συγχωρηθεί. Έτσι, είμαι πιο άνετη και όχι τόσο σκληρή στην αυτοκριτική μου, και συνεπώς, μου βγαίνουν πράγματα αβίαστα, πιο βαθιά, χωρίς στρες.

Αλλάζετε χώρες, δουλεύετε, δένεστε με κάποιους και σύντομα τους αφήνετε πίσω σας. Αλήθεια, δημιουργείτε σχέσεις ζωής; Στην αρχή δεν δένονται πάρα πολύ, δεν είχα κανέναν έλεγχο, αφηρόμουν εύκολα σε σχέσεις και ανθρώπους, και μετά πληγωνόμουν και κατέρρεα. Όταν κατάλαβα πόσο καταστροφικό είναι αυτό για μένα, άρχισα να το ελέγχω και να μη δένομαι με κανέναν. Αποφεύγω τις πολλές κοινωνικότητες με το συνεργείο, γιατί ξέρω ότι σε λίγο θα πω ένα "γεια" και δεν θα τους ξαναδώ ποτέ – το ίδιο έκανα και στην Αθήνα. Είναι θέμα αυτοάμυνας. Ωστόσο, ξέρω ότι κάνω και την ευκαιρία να κάνω έναν καλό φίλο.

Δεν θα επηρεάσει τη δουλειά σας το γεγονός ότι επιστρέψατε στην Ουγγαρία; Νομίζω ότι είναι το πιο σώφρον πράγμα που θα μπορούσα να κάνω, αφού μόνο τώρα γεμίζω την ψυχή μου και είμαι ήρεμη. Εκεί μόνο έχω και πάλι αληθινές σχέσεις και όχι σχέσεις που στηρίζονται στο ψέμα και στην πλαστική ομορφιά, όπως στο Λος Άντζελες όπου ασχολούνται μόνο με το σώμα, τα δόντια, τα μαλλιά και τα ρούχα. Αυτά με κούρασαν πολύ, είχα αρχίσει να γίνωμαι καταθλιπτική, να συγκρίνω συνέχεια τον εαυτό μου με τις άλλες γυναίκες. Ήρθε λοιπόν η στιγμή, αφού είχα καταφέρει να δουλέψω και σε μεγάλες ταινίες και σε σίριαλ, που έπρεπε να αποφασίσω αν θα ήθελα να κάνω πλαστική και πολλά άλλα πράγματα, για να παραμείνω μέσα στον ανταγωνισμό ή όχι.

Ήταν προφανώς μια πολύ δύσκολη, μα και απολύτως συνειδητή απόφαση και ενάντια σε αυτό που θα περίμενε κάποιος. Είναι πολλοί που λένε ψέματα στον εαυτό τους, ενώ στην ουσία είναι σκλάβοι του συστήματος. Ευχαριστώ, φυσικά, την Αμερική για όλα όσα μου έδωσε, ώστε να μπορώ πλέον να συνεχίσω όπως θέλω. Στην Ουγγαρία, ίδρυσα τη δική μου εταιρία παραγωγής και έχω τη ζωή μου στα χέρια μου. Αν υπάρχει μια καλή ταινία και ένας καλός ρόλος, όπως τώρα, το κάνω. Αν όχι, δεν πειράζει. Προετοιμάζω τα σχέδιά μου, που περιλαμβάνουν διεθνείς συμπαραγωγές – μιλάω τόσες γλώσσες και έχω εμπειρία από άλλες χώρες. Άλλωστε, ήδη ένα όνειρό μου πραγματοποιείται, αφού κερδίσαμε χρηματοδότηση από τις Βρυξέλλες για μια επική γαλλική ταινία. Οπότε, είμαι πια ευτυχισμένη!

Some say that when doors open in America, they open onto limitless opportunities. I don't believe in luck, but when you're prepared for all eventualities, something is sure to happen. Nobody comes knocking on your door with an opportunity in hand, but if you take all necessary actions – lessons, an agent, casting calls – then, yes, you will move forward. But you have to work very hard, be patient and never sell yourself short. Robert Redford, with whom I have worked and who is, incidentally, a very kind and gentle man, once said to me, "Knowledge and perseverance. And self management, plus the ability to self manage are equally important."

Which of your studies proved most important to your future? (Note: she took classes at Black Nexxus, the Actor's Studio, the Ivana Chubbuck Studio and others). I think that learning about the entire "pyramid" from the ground up is most important of all, because it gives you confidence and the ability to demystify things. I realised very early on that Americans are people just like us, and that each group had both talented and untalented people, and then I came to understand where I could dominate. However, there is a catch to being talented: you cannot be perfect every day – there are days when you are at your best and others when you are not. Through these experiences, I now know why I became an actress: I've always craved attention because I didn't get enough as a child – for some reason I thought that no one was ever watching me. I was the middle child between brothers and I always felt invisible. I also discovered something very interesting about myself in the States: that I am a much better actress in a foreign language than in my own, because I don't stress about making mistakes, as I believe I will be forgiven any slips – but in my own tongue, mistakes are unacceptable. Hence, I'm more comfortable and not so hard on myself and acting becomes effortless, more profound and stress free.

You've lived in many countries, continually changing jobs, bonded with people and then left them behind. How do you maintain lasting relationships? In the beginning, I got very attached, exhibited little self-control, poured all of myself into relationships and people and then got hurt and was desolate. When I realised how devastating it all was, I took control and abstained from attachments. I avoid socialising with the crew because I know that I'll soon say "goodbye" and never see them again – and I did just that in Athens. It's a matter of protecting myself. Nonetheless, I'm well aware that I'm losing out on the chance to make some good friends.

Didn't returning to Hungary have an effect on your career? I think it was the wisest decision I've ever made because my soul is at peace now and I am calm. It's only in Hungary that I again established real relationships with real people and not relationships that were based on lies and plastic beauty. In Los Angeles they only care about the body, teeth, hair and clothes. I found it all exhausting and began to feel depressed about constantly comparing myself with other women. The time came when I had managed to work on important films and TV series and I had to decide if I wanted to have plastic surgery and whether I would stay in the competition or not.

It was obviously a very difficult but also an entirely conscious decision. And contrary to expectations. Many people delude themselves, but the reality is that they are slaves to the system and can't admit it. I am very grateful to America for everything and that I can now move forward in my own way. I founded my own production company in Hungary and have taken my life into my own hands. If a good film or a good role comes around, as it has now, I do it. If not, it doesn't matter. I continue with my plans, which include international co-productions. I speak many languages and have worked in several different countries. After all, my dreams are coming true as we were awarded funding from Brussels for an epic French film. I'm very happy!